

[Socialministeren.]

i de Former, Loven nu en Gang har foreskrevet, ja, saa skal I og maa I ikke tvangsfodre, saa lad ham sulte; som voksen Mand maa han selv bestemme sin Skæbne. Her er altsaa det fuldkomne modsatte, skal vi sige i Gaaseøjne „reaktionære“ Formaal, man kan ogsaa sige Hensynet til den personlige Frihed, hvis man vil.

I Anledning af det ærede Medlem Hr. Krag's Udtalelser om Trangsgrensene ved Børnebidragene til enlige Forsørgere har det glædet mig at konstatere, at det ærede Medlem saa stærkt betoner, at de nuværende Trangsgrenser for Enkebørn — 800, 700 og 600 Kr. — ubetinget er for lave. Derimod kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret i, at de af mig satte Grænser, der ganske vist er væsentlig højere — 1 500, 1 275 og 1 050 Kr. for Retten til at faa udbetalt det fulde Normalbidrag —, er for høje. Grænserne er af mig sat saaledes, at de omfatter de fleste Kvinder, der tjener ved huslig Gerning, idet Husassistenternes Gennemsnitsløn for hele Landet er 1 189 Kr. aarlig, og desuden omfatter de de daarligst stillede Arbejdersker i øvrigt — de kvindelige Arbejderskers Løn er i hele Danmark gennemsnitlig 1 625 Kr. aarlig. Men Grænserne er paa den anden Side heller ikke sat saa højt, at de faglærte Kvinder som Hovedregel kommer med til fuldt Normalbidrag, deres Løn ligger nemlig en god Del højere. Jeg tror ikke, der kan være nogen Tvivl om mellem fornuftige Mennesker, at normalt stillede Husassistents og de daarligst lønnede Arbejderskers økonomiske Forhold her i dette Land er saadan, at det er af Betydning for dem, hvis de har et Barn, at faa forskudsvis udbetalt det fulde Normalbidrag.

I øvrigt vil jeg om Enkebørnene sige, at naar man for det første ser hen til, hvad jeg har anført om de Klasser af Befolkningen, som det er nødvendigt at hjælpe fuldt ud, for det andet vil opretholde det Princip, ikke at stille de ægtefødte Børn eller Enkernes Børn daarligere end de udenfor Ægteskabet fødte, men vil blive ved Lighedsprincipet paa dette Punkt og for det tredje anerkender Reglerne om Fradrag for overskydende Indtægt i Stedet for faste Grænser, forekommer det mig, at de i Lovforslaget fastsatte Grænser baade for Enkebørn og andre Børn er særdeles sædrueligt udarbejdet. Men hvis Udvalgets Arbejde er i Stand til at overbevise om det modsatte, skal der, som jeg allerede har sagt før,

naturligvis intet være i Vejen for at drøfte de Takster.

Det ærede Medlem Hr. Krag henledte Opmærksomheden paa Lovforslagets § 241 og spurgte, for hvilket Tidsrum Sygekassemedlemmet kan fordre den fortsatte Hjælp. Ogsaa paa dette Punkt træffer det sig saa heldigt, at jeg slet ikke har foreslaaet nogen som helst Ændring i den nugældende Regel, idet de af mig citerede Udtryk er taget direkte fra Fattiglovens § 63, Stk. 1, en Lov, som det ærede Medlem formodentlig ikke er ukendt med, heller ikke med dens Fortolkning, saa meget mere som det Cirkulære, der fortolker den, er udstedt af Indenrigsministeriet den 30. September 1921, altsaa under det ærede Medlem selv. Hvordan skal man dog gøre en saadan Kritikver tilpas? Man skriver det ærede Medlems — nej, det kan jeg ikke sige, men Loven af, som den var i det ærede Medlems Tid, og saa kritiserer det ærede Medlem alligevel flere Steder.

Det ærede Medlem Hr. Krag var betænkelig ved, at den Pligt, der nu findes i Fattiglovens § 66 om Landkommunernes Pligt til at skaffe husvilde Personer Bolig, af mig foreslaas udvidet til ogsaa at gælde Købstadkommunerne, og han raillerede over, at Kommunernes Beslutninger i saa Henseende kunde indankes. Som det fremgaar af Bemærkninger til Bestemmelsen, har jeg ikke tilsigtet at paaføre Købstadkommunerne en særlig, stor Byrde ved den Ordning, og jeg henstiller til det ærede Medlems Overvejelse, om han, naar Forsørgelseslovgivningen skal tages op til samlet Revision, egentlig vil finde det tidssvarende, om det udtrykkeligt blev fastslaaet, at en saadan Pligt blev paalagt Landkommunerne alene, medens en tilsvarende Pligt ikke paahvilede Købstæderne. Og med Hensyn til Spørgsmaalet om Indankning ved det ærede Medlem lige saa godt som jeg, at Klager over ikke-Overholdelse af Fattiglovens § 66 altid har kunnet forelægges Amtet og Ministeriet.

Endelig er det ærede Medlem utilfreds med Bestemmelsen i § 281 om Hjælp til værnepligtiges Familier, en Hjælp, der skal naa op til den Hjælp, vedkommende vilde have kunnet oppebære i Sygdomstilfælde. Det ærede Medlem opstiller her som Skræmmebillede, at vedkommende værnepligtige maaske under sin Indkaldelse fik $\frac{3}{4}$ Løn fra den Virksomhed, hvori han var ansat, og mente, at det da vilde være ganske urimeligt, om Manden ved Siden af skulde have fuld Hjælp fra Kommunen. Ja, men det ærede Medlem gør sig rigtigt nok skyl-